

komme i en bestemt alder, ikke en ydelse, man skal søge om for at kunne opretholde livet. Da forslagsstillerne er klar over, at der for mange er behov for førtidspensionering eller en hjælp i en kortere eller længere periode, inden folkepensionsalderen indtræder, har Fremskridtspartiets finanslovbudgetter taget hensyn til, at det er en nødvendighed med rigelige midler til brug for invalidepensionstildelinger samt transbestemt hjælp af mere eller mindre permanent karakter.

Gældende lovs kriterium er desværre ikke altid, at de pågældende magter at udføre arbejde. Socialdemokratiet fik jo SV-regeringen til at kvittere for de mange valgfondsbidrag, fagbevægelsen gav til Socialdemokratiet, ved at skatteyderne som vederlag er kommet til at betale milliardbeløb til den *efterlønsordning*, hvis hovedbetingelse er, at man har betalt fagligt kontingent gennem en årrække. Når der bliver råd til at nedsætte pensionsalderen, skal det ske ens for alle for eksempel med et år ad gangen. Det er usolidarisk tyveri, når SV-regeringen lod en gruppe få syv års nedsættelse på en gang (fra 67 til 60 år) og så smed de andre ud i den kolde sne, hvor de kan skyde hvide pinde efter at få deres 67 års grænse nedsat.

Et sådant misbrug vendte Fremskridtspartiet sig imod (se nærmere herom bl.a. Fremskridt 1978, nr. 10, side 5).

Efterlønsudgifterne i 1988 anslås til 9.654.300.000 kroner (finanslovsforslagets § 28.02.51.02.) fordelt med gennemsnitlig ca. 95.600 kr. til hver af ca. 101.000 efterlønnere.

Efter Fremskridtspartiets mening skal de, som en gang er gået på efterløn, bevare deres efterlønsrettigheder fuldt ud også i fremskridtssamfundet, men ulukkeligvis bør loven lukke for tilgang af nye efterlønsmodtagere.

Tilsvarende løsning er desværre i landets anstrengte økonomiske situation nødvendig med hensyn til den pr. 1. januar 1987 indførte delpensionsordning.

Derimod skal der ikke i anledning af nærværende lovforslag røres ved den pr. 1. januar 1984 ikrafttrådte førtidspension, der omfatter alle pensionsformer før folkepensionsalderen, herunder tidligere tiders invalidepension.

2. På linje med skattelovgivningens grundprincip findes det rigtigt ikke at knytte folkepensionsstatus til indfødsret, men til, om man er indlevet i det danske samfund på det tidspunkt, hvor pensioneringen bliver akut.

Til § 2, stk. 1, nr. 2

Der henvises til den nordiske konvention af 5. marts 1981 om social tryghed og til EF-förordning nr. 1408 af 1971 som senest ændret ved forordning nr. 3811 af 11. december 1986.

Derudover har Danmark indgået tosidede socialsikringskonventioner. Den ældste er aftalen med Schweiz (fra 1954 med ændringer fra 1983 og 1986). I 1976 indgik vi aftale med Tyrkiet, i 1977 med Jugoslavien, i 1982 med Pakistan og i 1985 med Canada. Der er færdigforhandlet aftale med Marokko og forestår overenskomster med Østrig og Israel. Fremskridtspartiet er imod denne udvikling, se B 133 af 9. juni 1980 om begrænsning af tyrkerdrænet i danske skatteydermidler (se Folketings Tidende 1979-80 (2. samling), forhandlingerne sp. 11311 og tillæg A sp. 5827). Vi besnæres ikke af, at regeringen besmykker dette fandangospil med danske skatteyders penge med betegnelsen »social eksport« (se også Folketings Tidende 1979-80 (2. samling), forhandlingerne spalte 8678 og 8679).

Til § 2, stk. 2

Folkepensionisten skal trygt kunne påregne, at den en gang erhvervede pensionsret ikke under nogen omstændighed går tabt, så længe han er i live, hverken som følge af straf, flytning til udlandet eller andet.

Statens provenutab herved er af ringe betydning sammenlignet med, at en 100 pct. klar og undtagelsesfri regel er det eneste, som kan hindre bykrmringer på dette område. Flytter for eksempel en folkepensionist til De Canariske Øer, vil klimaet her ofte give ham bedre helbredstilstand, og det skal man kun glæde sig over. De danske offentlige kasser undgår tilmed at skulle yde vedkommende varmhjælp og andre ekstraydelser ud over folkepensionen.

Når stk. 2 ikke gælder for udlændinge, skyldes det, at Fremskridtspartiet af statsfinansielle grunde og risikoen for, at Danmark virker som en wienerbrødsbutik på en flok hvepse, ikke i den nuværende situation vil være med til at udvide danske skatteyders forpligtelser ud over det absolut uundgåelige for, at vi kan overholde vore internationale forpligtelser.

Til § 3

§ 2 strammer kravene noget (bopælstid m.v.) i forhold til gældende lov. Herefter fører billighed til, at de, der allerede får udbetalt folkepensionsydelser, ikke skal berøves disse. På den anden side